

РЕШЕНИЕ

№ 518

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разгледа докладваното от Светла Станимирова Въззивно търговско дело № 20221001000191 по описа за 2022 година

Производството е образувано **по две въззивни жалби, подадени от ответника в първата инстанция „Дяков Констракшън“-ЕООД** чрез пълномощника му адв.П.Ч..

Въззивна жалба вх.№34344 от 20.12.2021 г. е против решение №315 от 08.12.2021 г. на СГС, VI-13 с-в, постановено по т.д.№ 1770/2021 год., поправено по реда на чл.247 ГПК с решение №327 от 10.12.2021 г. с което е уважен предявения от НАП иск по чл.625 ТЗ и е обявена неплатежоспособността на „Дяков Констракшън“-ЕООД, определена е началната ѝ дата на 31.12.2015 г., на основание чл.632,ал.1 ТЗ е открито производство по несъстоятелност по отношение на дружеството, допуснати са заповор и възбрана върху имуществото му, постановено е прекратяване на дейността и предприятието и дружеството е обявено в несъстоятелност. На основание чл.632,ал.1 ТЗ е спряно производството по несъстоятелност. В тежест на ответното дружество са присъдени разноски за държавна такса от 250 лв. по сметка на СГС.

Жалбоподателят излага доводи за недопустимост на решението, тъй като съдът се е произнесъл по нередовна искова молба.Твърди, че същата е подписана не от В. П., която със заповед на изпълнителния директор на НАП е оправомощена да представлява държавата в производствата по несъстоятелност в случаите, когато държавата е кредитор с публични вземания. Исковата молба обаче била подписана от С. Х. – зам.директор на

Дирекция „Държавни вземания“ в ЦУ на НАП, който е оправомощен от изп.директор *само при отсъствие /отпуск, командировка и др./* на директора В. П. да изпълнява правомощията на директор. Твърди, че по делото няма данни в деня на подписване на ИМ директорът В.П. да е била в отпуск, командировка и пр. Жалбоподателят твърди, че е правил това възражение пред първата инстанция, но съдът го е отхвърлил с мотив, че това е предмет на процесуална легитимация на ищеца и не са нарушени правата на защита на ответника.

Излага доводи и за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, необоснованост и съществено нарушение на процесуалните правила. Жалбата е подробно мотивирана. *Твърди, че дружеството няма задължения за периода 2003 – 2009 г., тъй като същите са отписани.* /Тези за периода 2003-2008 г. били отписани служебно от НАП по силата на чл.173,ал.2, във вр. с чл.171,ал.2 ДОПК, а задълженията за 2009 г. са отписани от съда по силата на влязло в сила съдебно решение, представено по делото/. Вещото лице по назначената ССЕ не е взело предвид тези факти и е изготвило невярно заключение, давайки неточна информация за коефициентите за ликвидност и задлъжнялост. Моли въззивния съд да обезсили решението като недопустимо, а при условията на евентуалност да отмени решението и постанови друго, с което отхвърли молбата на НАП за обявяване на ответното дружество в несъстоятелност.

В срока по чл.263 ГПК отговор от ищеца НАП не е постъпил.

Ответникът **„Дяков Констракшън“-ЕООД** обжалва и решение № 67 от 28.01.2022 г. по същото дело, с което на основание чл.632,ал.2 ТЗ *съдът е възобновил производството по несъстоятелност, постановил е започване на осребряване на имуществото, включено в масата на несъстоятелността, назначил е временен синдик, с всички произтичащи от това законни последици.*

Във въззивната жалба са изложени доводи за недопустимост, респ. незаконосъобразност на решението, тъй като съдът се е произнесъл по искането на НАП за възобновяване на производството, след като е депозирал необходимата сума за предплащане на началните разноски по чл.629б, без да вземе предвид обаче, че първоначалното решение, с което ответника е обявен в несъстоятелност, е обжалвано и не е влязло в сила. Счита, че производството следва да бъде възобновено едва след стабилизиране на първоначалното решение за обявяване на длъжника в несъстоятелност. Моли за обезсилване на решението като недопустимо, евентуално отмяната му като неправилно.

В законния срок отговор от ищеца в първата инстанция не е постъпил.

Във въззивната инстанция е допусната и назначена нова СИЕ,с оглед оплакванията на въззивника за допуснати процесуални нарушения, но тъй като в указания срок не е внесен депозит за експертизата, процесуалният

представител не е поискал евентуално удължаване на срока, с протоколно определение на съда в о.с.з. на 20.04.2022 г. същата е заличена.

Преди заседанието е постъпила и молба от НАП чрез процесуалния й представител В. П. - юрист, директор на Дирекция „Държавни вземания“ в Централно управление на НАП, с която *е потвърдила всички извършени процесуални действия до настоящия момент от нейния заместник С. Х.* по подаването на въззивна жалба, искова молба и молба за възобновяване на производството по несъстоятелност, като е изложила и доводи относно това, че нейният заместник при отсъствие също е упълномощен от изп.директор на НАП на основание чл.10,ал.2 ЗНАП да извършва посочените в нарочната Заповед № ЗЦУ-ОПР-9 от 30.01.2020 г. процесуални действия, касаещи производствата по несъстоятелност, когато държавата е кредитор с публични или определени със закон частни държавни вземания.

Софийският Апелативен съд, като взе предвид доводите на жалбоподателя, съображенията, развити в отговора и събраните по делото доказателства, приема следното:

По въззивната жалба против решение №315 от 08.12.2021 г. , с което на основание чл.632,ал.1 ТЗ е открито производство по несъстоятелност с всички законни последици от това:

Въззивната жалба е подадена в срок от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА поради следното:

Неоснователни са доводите за недопустимост на решението поради това, че исковата молба е нередовна – подадена от лице без представителна власт. Както бе отбелязано, процесуалните действия на подалият ИМ, респ. въззивна жалба – С. Х. – са потвърдени надлежно от Директора на Дирекция „Държавни вземания“ В. П., която е изрично упълномощена със Заповед на изп.директор на НАП да извършва всички процесуални действия, касаещи производствата по несъстоятелност, когато държавата е кредитор с публични или определени със закон частни държавни вземания. Освен това, видно от данните по делото и молбата на П. от 01.04.2022 г., нейният заместник С. Х. също е упълномощен от изп.директор на НАП на основание чл.10,ал.2 ЗНАП да извършва посочените в нарочната Заповед № ЗЦУ-ОПР-9 от 30.01.2020 г. процесуални действия. По тези съображения възраженията за недопустимост на решението са неоснователни.

Решението на СГС е правилно, поради което доводите, изложени в жалбата, се явяват неоснователни.

За да уважи молбата на НАП за откриване на производство по несъстоятелност с всички произтичащи от това законни последици, вкл.обявяване на длъжника в несъстоятелност при условията на чл.632,ал.1 от ТЗ, съдът е кредитирал писмените доказателства, представени от ищеца, както и заключението на приетата ФИЕ, приемайки, че дружеството не е в състояние да изпълнява краткосрочните си задължения още от 2015 г. и дори

преди това, като активите му не са били достатъчни да покрият тези задължения. Приел е, че са налице предпоставките за неплатежоспособност по чл.608,ал.1,т.2 ТЗ – длъжникът не е в състояние да изпълни установените публични задължения към държавата, свързани с търговската му дейност.И тъй като дружеството не разполага с налични пари или бързо ликвидни краткосрочни активи, е спрял производството.

Въззивният съд изцяло възприема направените *крайни изводи*.

Единствените възражения на ответника по съществото на спора са, че част от публичните задължения за периода 2003-2008 г. са отписани служебно от НАП на основание чл.173,ал.2, във вр. с чл.171,ал.2 ДОПК *като погасени по давност*, с Разпореждане от 16.10.2020 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП-София /л.249 от делото на СГС/, а задълженията за 2009 г. са *отписани от съда като погасени по давност* по силата на влязло в сила съдебно решение №925 от 16.02.2021 г. по адм.д.№ 11 113/2020 г. на Адм.съд София-град./л.261/.Твърди се, че същите не са взети предвид от ВЛ при изготвяне на заключението.

Съдът намира тези възражения за неоснователни, тъй като се опровергават категорично от събраните по делото доказателства и най-вече от констативната част на заключението на ВЛ /л.271 от същото/.

За откриване на производство по несъстоятелност следва да са налице следните кумулативни предпоставки: **1** /депозирана молба до компетентния съд от лицата, изброени в разпоредбата на чл.625 от ТЗ; **2**/длъжникът да е търговец по смисъла на чл.1 от ТЗ; **3**/ да е налице изискуемо парично задължение на длъжника по търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или задължение по частно държавно вземане, т.е. *молителят да е кредитор на ответника по търговска сделка*; **4**/ наличие на неплатежоспособност на длъжника по см. на чл.608 ТЗ, респ. свръхзадълженост съгласно чл.742,ал.2 ТЗ; **5** /затрудненията на длъжника да не са временни, а състоянието на неплатежоспособност да е обективно и трайно. Само кумулативното наличие на всички изброени предпоставки дава основание да се открие производство по несъстоятелност.

Според разпоредбата на чл.625,ал.1 от ТЗ, активно легитимиран да подава молба за откриване на производство по несъстоятелност е кредитор на длъжника по търговска сделка, както и *от НАП за публичноправно задължение към държавата или общините, свързано с търговската дейност на длъжника, или задължение по частно държавно вземане....* Поради това следва да се прецени дали молителят НАП разполага с активна материално правна легитимация.

Видно от представените по делото писмени доказателства и заключението на съдебната ФИЕ /л.266/, изпълнена от ВЛ К.Г., което настоящият състав изцяло споделя като дадено обективно и компетентно, неоспорено от страните в с.з., несъмнено се установява, че **молителят НАП**

има качеството на кредитор на длъжника за публичноправни задължения към държавата в общ размер на 173 889,20 лева, от които данъчни задължения:

-за ДДС по справки-декларации – **20 681,08 лева** за периода *01.09.2011 г. – 30.09.2014 г.*;

-по ЗДДФЛ и ЗКПО – по РА – **53 408,80 лева** за периода *01.12.2011 г. до 30.09.2014 г.*

и задължения за осигурителни вноски както следва:

-за ДОО – по РА в размер на **73 528,77 лева** за периода *от 01.11.2011г. до 31.05.2021г.*;

-здравноосигурителни – по РА в размер на **35 063,23 лева** за периода *от 01.12.2011г. до 31.05.2021г.*;

-УПФ – по РА в размер на **11 888,35 лева** за периода *от 01.01.2005г. до 31.12.2010г.*

Вещото лице, видно от отразената в заключението таблица, не е взело предвид и е отчело погасените задължения по РА от **18.11.2011 г.** за ГВРС за периода от 01.01.2005 – 31.12.2010 г., в съответствие с представеното от ответника Разпореждане от 16.10.2020 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП-София. Видно е също, че вещото лице е взело предвид и не е включило в таблицата, отразяваща изискуемите задължения на длъжника, които са приети от данъчните органи, а след това и от съда за погасени по давност. Това са задължения по Декларации обр.6 за периода 01.01.2007 – 31.12.2007г.; както и за периода 01.01.2008 – 31.12.2008 г.. Не са включени от ВЛ и публичните задължения за 2009 г. съгласно съдебното решение на АССГ.

С оглед изложеното съдът намира, че **молителят НАП е легитимиран да предяви пред компетентния съд – съдът по седалището на ответника – СГС, искане за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на ответника, тъй като е негов кредитор с публични вземания в общ размер на 173 889,20 лева, описани по-горе, общо за периода от 01.09.2011 г. до 31.05.2021г.** В този размер задължения не са включени тези, които са погасени по давност, прието от данъчните органи и от съда. Поради това възраженията на въззивника, поддържани в жалбата, са абсолютно неоснователни. *С тази констатация са изпълнени първата и третата предпоставка за откриване на производството.*

Налице е и втората предпоставка за откриване производство по несъстоятелност - длъжникът да е търговец по смисъла на чл.1 от ТЗ. С оглед правно-организационната му форма - ЕООД, няма спор, че същият е регистриран като търговец и вписан в ТПРЮЛНЦ.

От заключението на СФИЕ се установява по несъмнен начин, че е налице и следващата предпоставка - наличие на неплатежоспособност на длъжника по см. на чл.608 ТЗ.

Петата предпоставка е наличие на неплатежоспособност на длъжника по см. на чл.608 ТЗ, респ. свръхзадълженост съгласно чл.742,ал.2 ТЗ.

Установяването на състоянието на неплатежоспособност на ответника трябва да се извърши на базата на анализ на финансово-икономическото състояние на предприятието му, от който да се изведе възможността или невъзможността да погасява задълженията си. При този анализ се използват различни икономически и финансови показатели, като водещи показатели при преценка състоянието на неплатежоспособност са показателите на ликвидност, които се формират като съотношението между краткосрочните активи /всички или определена част от тях/ към краткосрочните или текущи задължения на предприятието. С оглед отчитане на различната ликвидност на краткосрочните активи, при преценка на икономическото състояние на предприятието се формират 4-ри коефициента на ликвидност: на обща, на бърза, на незабавна и на абсолютна активност. При коефициента на обща ликвидност се извършва съотнасяне на всички краткосрочни активи към краткосрочните пасиви /задължения/, докато при другите коефициенти на ликвидност се включват само определена група или сбор от няколко групи краткотрайни активи, но не всичките. *Водещ показател за установяване на състоянието на неплатежоспособността на длъжника е коефициентът на обща ликвидност, отразяващ съотношението на всички краткотрайни активи към краткосрочните задължения.*

От приетото заключение /л.270/ е видно, че за периода от 31.12.2016 г. до 31.12.2020 г. коефициентът на абсолютна ликвидност е все под референтната стойност 1. За първите три години от периода е 0,38, а за следващите две 0,37. Това означава, че за тези пет години длъжникът е бил в невъзможност с краткотрайните си активи /всички/ да покрива краткосрочните си задължения. Останалите коефициенти на ликвидност – бърза, незабавна и абсолютна за целия 5-годишен период са нулеви. Коефициента на финансова автономност е намалявал от 2016 год. насетне, от -1,61 през 2016 г., до -1,68 към 31.12.2020 г., при референтна стойност 0,33. Устойчивост показва и коефициентът на задлъжнялост, който през 2020 г. е -0,60 при референтна стойност -0,60. На база тези данни ВЛ прави извод, че през анализирания период 2016-2020 г. дружеството е извършвало ограничена стопанска дейност и е декапитализирано. През целия период то е изпаднало в състояние на неплатежоспособност, която датира още от 2015 г.

ВЛ е установило, че ответното дружество има само дългосрочни вземания.

Неизплатените задължения към 31.12.2020 г. възлизат на 1 297 000 лева, и то само главници, без начислени лихви, от които:

- към доставчици – 1 015 000 лева;
- към персонал – 108 000 лева;
- данъчни – 53 408,80 лева;

-осигурителни – 120 480,40 лева.

ВЛ е констатирало, че счетоводните баланси на длъжника за периода от 2015г. до 2020 г. са напълно идентични по балансови позиции и стойности, като съдържат само един брой актив – „Вземания от клиенти и доставчици“ в размер на 551 000 лева, всички за период над 1 г. В инвентарния опис към 31.12.2020 г. са посочени като налични ДМА-транспортни средства, представляващи 5 бр. товарни автомобили, 3 бр. леки автомобили и 2 ремаркета за л.а. От Справката в СДВР Отдел „Пътна полиция“ е установено, че всички притежавани МПС са силно физически износени – над 15 до 24 г. от първоначалната им регистрация, както и счетоводно амортизирани, с нулева балансова стойност от преди анализирания период – от датата на придобиването им до 2021 г. са изминали 12 до 17г., поради което не фигурират в баланса на дружеството. В баланса въобще отсъстват ДМА. В края на периода активът е само дългосрочни вземания с неясен произход от неустановени контрагенти и срок за получаване.

Констатацията е, че задълженията на дружеството, всички краткосрочни, през целия анализиран период 2016-2020 г. са много високи по размер и относителен дял и превишават сумата на пасива повече от два пъти и половина през годините, вкл. и км 31.12.2015г. Дружеството е декапитализирано преди 2015г. и остава такова до 2020 г. Капиталовата структура показва, че през целия анализиран период дружеството е осъществявало дейността си предимно със заеман капитал – задължения към доставчици, персонала и публични такива.

Обобщаващият извод, направен от ВЛ след цялостния анализ на финансовото състояние на дружеството е, че дружеството обективно не е било в състояние да погасява краткосрочните си парични задължения перманентно от 2015 г. и е изпаднало в състояние на неплатежоспособност през целия период от 2015г. Същото не притежава краткотрайни активи – пари или бързо ликвидни активи за покриване разноските в производството по несъстоятелност.

П делото са приложени Постановление на ТД на НАП-София за налагане на обезпечителни мерки и заповед върху банковите му сметки.

Изложеното сочи на извод, че затрудненията на длъжника не са временни, а **състоянието на неплатежоспособност е обективно и трайно.**

При така установените факти се налагат следните правни изводи:

С оглед установените факти, при кумулативното наличие на всички изброени по-горе предпоставки следва да се приеме, че молбата за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника-ответник е основателна, както е приел и първоинстанционният съд.

Предприятието трябва да може да посрещне плащанията на т. нар. краткосрочни, съответно текущи задължения. Краткосрочните задължения са тези, които са изцяло изискуеми, а текущите задължения включват освен краткосрочните и тази част от дългосрочните задължения, които са с настъпил или настъпващ падеж през отчетния период.

Преценката за способността на предприятието да погаси тези задължения следва да се направи посредством анализ на активите, чрез които едно действащо предприятие поема плащанията си. Принципът е, че дълготрайните активи (т.нар. постоянен капитал), не служат за извършване на плащанията на краткосрочните/текущите задължения, тъй като предвид предназначението им, без тях предприятието не би могло да осъществява своята дейност, поради което, ако ги осребри, би преустановило работа. Краткотрайните (текущите) активи на предприятието (т. нар. оборотен капитал), за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период (1 година), участват еднократно в производствения процес, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване (плащане) на краткосрочните, съответно текущите задължения при едно действащо предприятие.

Крайният извод, който може да се направи от направения от ВЛ анализ на финансово-икономическото състояние на дружеството е, че след като не притежава краткотрайни активи, длъжникът не може да покрие краткосрочните си задължения, които са отчетени в размер на 1 476 000 лв. към 31.12.2020 г./таблица 5 от заключението/. Както бе отбелязано, отразеният актив от 551 000 лева за всичките години на изследвания период, представлява дългосрочен такъв и съставлява „вземания от клиенти и доставчици“, всички за период над 1г./л.267 от делото/.

Съгласно константната практика на ВКС, включително застъпена в решения по чл.290 ГПК, като решение № 64/23.03.2010 г. по т.д. № 959/2009 г. на ВКС, **II т.о., в тежест на длъжника е да докаже**, че е изпълнил задълженията си или че разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията му, без опасност за интересите на кредиторите, като трябва да бъде оборена установената от закона презумпция и докаже, че е платежоспособен и е в състояние да изпълни задълженията си, включително и към момента на тяхната изискуемост. В настоящия случай ответникът не е оспорил приетата по делото експертиза.

Следва да се отбележи също и факта, че по партидата на ответното дружество в ТР последно е обявен ГФО за 2016г., поради което и на основание чл.608, ал.2 ТЗ е налице презумпцията за неплатежоспособност, необорена от събраните в процеса писмени доказателства.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че са налице всички предпоставки за откриване производство по несъстоятелност по смисъла на чл.608, ал.1,т.2 от ТЗ, тъй като длъжникът не е в състояние да изпълни изискуеми публични задължения към държавата, поради което и

спрямо него следва да бъде открито производство по несъстоятелност.

Началната дата на неплатежоспособност следва да се определи, като се съобрази общото икономическо състояние на длъжника, съобразно изведените критерии, и момента на спиране на обслужване на задълженията, като от значение е не само най-старото непогасено задължение, а общото икономическо състояние на длъжника и момента, когато е спрял плащанията към кредиторите си, а не към отделен кредитор.

Отразените данни в последния обявен ГФО за 2016 г. за предходната 2015г. налагат извод, че отчетеният актив на стойност 551 000 лв. – указан като вземания със срок до 1 година /краткосрочни такива/, е недостатъчен, за да покрие отчетените краткосрочни задължения от 1 434 000 лв. От доказателствата по делото обаче липсват категорични данни, позволяващи извод за действителното финансово състояние на ответника преди 31.12.2015 г. С оглед обстоятелството, че установеното несъответствие не е преодоляно през следващите периоди, съдът приема, че още към тази дата е отсъствал потенциал за превъзможване на затрудненията, обосноваващо извод за трайност на състоянието. **Поради това датата 31.12.2015г. следва да бъде обявена за начална на установената неплатежоспособност**, до какъвто извод е стигнал и първоинстанционният съд.

При липсата на данни според ВЛ към момента на заключението да са налични парични средства на дружеството /в каса или в банкови сметки/, с които да бъдат покрити началните разноски в производството по несъстоятелност, доколкото от кредитора и от ответника не е заявена воля за предплащане на тези разноски по реда на чл.629б от ТЗ, то решаващият съд правилно е приложил разпоредбата на чл.632,ал.1 ТЗ, като с едно решение е открил производство по несъстоятелност на ответника-длъжник, определил е началната дата на неплатежоспособността, обявил е дружеството в несъстоятелност, постановил е обща възбрана и запор върху имуществото на дружеството, постановил е прекратяване дейността на предприятието и е спрял производството.

При съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно като краен резултат и следва да бъде потвърдено. Въззивната жалба следва да се остави без уважение като неоснователна.

По въззивната жалба против решение №67 от 28.01.2022 г. по същото дело, с което на основание чл.632,ал.2 ТЗ е възобновено производството по несъстоятелност:

С това решение, след като е констатиран, че в едногодишния срок по чл.632, ал.2 ТЗ е депозирана молба от кредитора НАП от 25.01.2022 г. с приложено към нея платежно нареждане за предплата на определената сума в размер на 4 000 лева, **съдът е възобновил производството по несъстоятелност**. Постановил е обща възбрана и запор върху имуществото на длъжника, прекратил е правомощията на неговите органи, лишил е

длъжника от правото да управлява и да се разпорежда с имуществото, включено в масата на несъстоятелността, постановил е започване на осребряване на имуществото, включено в масата на несъстоятелността, назначил е за служебен синдик Х.М. като е определил месечното ѝ възнаграждение и е определил 3-дневен срок за встъпването ѝ в длъжност.

Оплакванията в жалбата са за недопустимост, евентуално неправилност на решението, тъй като с оглед подадената жалба против решение №315, с което длъжникът е обявен в несъстоятелност, същото не е влязло в законна сила. Излагат се доводи, че ако въззивният съд отмени решението, то назначаването на служебен синдик и извършените от него действия по осребряване на имуществото преди произнасяне на САС по първата жалба и стабилизирането на решението, сериозно би застрашило икономическото и финансово състояние на дружеството. Моли за обезсилване на решението като недопустимо, евентуално отмяната му като незаконосъобразно.

Въззивният съд намира изложените доводи за неоснователни, още повече в светлината на настоящото въззивно решение, с което първоинстанционното, с което длъжника е обявен в несъстоятелност, е потвърдено.

Решението по чл.632,ал.1 *подлежи на незабавно изпълнение*. По силата на чл.622 ТЗ то незабавно се вписва в ТР. *Обжалването на решението не спира неговото незабавно изпълнение*. Поради това съдът намира, че независимо от подадената въззивна жалба против първото решение, при наличие на предпоставките на чл.632,ал.2 ТЗ, съдът следва да възобнови спряното производство, ако са налице предпоставките за това. Освен това, императивната разпоредба на чл.634б от ТЗ задължава съда да се произнесе в 3-дневен срок по молба на участник в производството. С оглед на това решението за възобновяване с всички произтичащи от това законни последици е допустимо.

Същото е и правилно и съобразено със закона, тъй като са налице предпоставките на чл.632,ал.2 ТЗ. Решението е вписано в ТР на 14.12.2021 г. Видно от данните по делото, в срока по чл.632,ал.2 ТЗ кредиторът и молител в производството – НАП е депозирало молба от 25.01.2022 г./л.289/ с приложено към нея платежно нареждане за внесена по сметка на съда сума от 4 000 лева /колкото е указаната за предплащане от съда/ и е поискало възобновяване на производството по несъстоятелност. Като е констатирал наличието на всички предпоставки, че сумата е внесена от кредитор в едногодишния срок по чл.632,ал.2, съдът е възобновил производството с всички законни последици от това.

Решението е правилно и липсват предпоставки за неговата отмяна или изменение.

При съвпадане на изводите на двете инстанции, решението следва да бъде потвърдено като правилно и съобразено със закона. Жалбата следва да се

остави без уважение като неоснователна.

Така мотивиран, Софийският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №315 от 08.12.2021 г. на СГС, VI-13 с-в, постановено по т.д.№ 1770/2021 год., поправено по реда на чл.247 ГПК с решение №327 от 10.12.2021 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 67 от 28.01.2022 г. по същото дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____